

Zámek Police

Obec Police

Obec Police se nachází v okrese Třebíč, asi 6 km jihovýchodně od města Jemnice, 8 km severně od hranic České republiky s Rakouskem v poříčí řeky Želetavky, která svým přírodním korytem vytvořila hluboké údolí. Police je dnes nejjižnější obcí kraje Vysočina.

V katastru obce je mnoho zajímavých historických památek, například Židovský hřbitov, Pomník padlým, socha sv. Františka Xaverského, Boží muka a další.

Bezesporu nejzajímavější památkou obce je goticko-renesanční zámek ze 16. století – jediný svého druhu na Vysočině.

Zámek Police

goticko-renesanční zámek ze 16. století

Zámek v Polici představuje objekt se značně složitým stavebním vývojem – z původně jednoduché tvrže přes raně renesanční hrádek až k pozdně renesančnímu a baroknímu zámku. Všechny tyto etapy zde zanechaly své výrazné stopy, které zámek uchovává ve svých zdech.

Goticko – renesanční zámek patří **k nejvýznamnějším a nejvzácnějším** (v tomto stavebním stylu) v kraji Vysočina a dle odborníků v celé ČR. Interiéry zámku jsou zpřístupňovány široké veřejnosti a současně s tím je o další uchování cenných prvků a konstrukcí cíleně pečováno.

Historie zámku

Nejstarší dějiny vkládá archeologický průzkum už do období neolitu. Z této doby zde byly nalezeny zbytky poměrně velkého keltského sídliště.

Počátky historie zámku v Polici jsou spojeny s nejstarší písemnou zmínkou, která jmenuje k roku 1343 jistého Newhlase z Police a ten zmiňuje již menší opevněný dvorec. Pod původní tvrzí byl hradební příkop. Vzhledem k naprosté absenci starších písemných dokladů však vlastní počátky tvrže zcela zanikají.

Věrohodné podklady může poskytnout pouze archeologický výzkum, byla prvotní tvrz v Polici vystavěna v podobě lichoběžníka, obklopeného masivními zdmi, vymežujícími areál o rozsahu přibližně 20 x 21 metrů.

Držitelé polického panství

První doložený majitel se jmenuje roku 1349 Filip z Police, který tehdy stvrdil spolu se svým bratrem Hířkem společnou držbu majetku. Tento majitel postoupil svůj polický majetek roku 1360 jemnickému rychtáři Mikuláši a jeho manželce Elišce. Dalším majitelem byl Nevhlas z Oponešic.

Smil z Police zmíněného roku 1371 zapsal své manželce Kačně věnem tři hřivny grošů na tvrzi v Polici s dvorem. Současně prodal Vilému Babkovi z Menhartic v Polici třetinu tvrze, dvůr s dvěma poplužími, čtyřmi a půl lány, novými osadníky a dolním rybníkem, polovinou hospody a dvěma díly mlýna. Vilém se na Polici vzápětí usadil, jak dokládá zápis v zemských deskách z roku 1376.

Tvrz se v proudu času pomalu rozrůstá až do podoby malého hrádku s hranolovou věží, hradbami i příkopem. Vstup do zámku byl osazen lomeným portálem.

Následujícím vlastníkem byl v roce 1386 Pelhřím z Police. V roce 1387 zapsali otec a syn Albrecht ze Slatiny a Pelhřím z Police – společnou držbu svých zboží v Horní Slatině a Polici. Pelhřím z Police vstoupil roku 1390 s Filipem z Lubnice do spolku na své statky ve Vnorovicích a v Polici.

V roce 1399 nakonec všechno své zboží v Polici, Lubnici a Vnorovicích postupuje Jakubovi z Oponešic a svému bratru Milostovi (Milotovi) z Heršic. Tím na téměř čtyři desítky let veškeré zprávy o Polici a zdejší tvrzi mizí.

Nastávající období husitských válek nezanechalo v dějinách Police viditelné stopy. Z průběhu třetího desetiletí 15. století nejsou alespoň známy žádné přímé zmínky, které by zasáhly do vývoje zdejší tvrze. A to i přesto, že širší okolí Police náleželo k oblastem s velkou podporou husitství.

Jan z Kostníku držel polický statek. Ten však již uvedeného roku náležel jinému majiteli. Podle zápisu v zemských deskách byla ves Police s tvrzí, dvěma poplužími, třemi rybníky a řekou s hranicemi a potokem zvaným Řevušky až k hraničnímu kamenu pod mlýnem na Janově louce a z druhé strany vody směrem k hrušni prodána Janem z Kostníku roku 1437 Adamovi z Bačkovic. O Polici se píše roku 1420, že k prodeji tak došlo již dříve. Velký časový rozdíl mezi realizací transakce a deskovým zápisem byl způsoben uzavřením zemských desk v průběhu husitských válek. Adam byl členem vladyckého rodu z Lovčovic. V roce 1415

získal v Lovčovicích tvrz se svobodným dvorem a současně ves Bačkovice s dvorem. Adam přijal název vsi Bačkovic do svého predikátu, založil zde zřejmě tvrz, uváděnou teprve na začátku 16. století, a to přesto, že jeho hlavním sídlem se stala Police.

Rod z Lovčovic a Bačkovic znaku orlice setrval na Polici celé jedno století. Díky této skutečnosti se tak z daného období zachovalo velmi malé množství písemných zmínek o historii šlechtického sídla v Polici. Adam z Bačkovic se připomíná ještě roku 1447. Poté dědí Adamovy statky jeho synové Jan a Hynek z Bačkovic. Ti se zde připomínají od roku 1463 („panoš Jan z Bačkovic a Police“), Hynek pak rokem 1466 („Hynek z Bačkovic a z Police“). Zatímco Jan z písemných pramenů posléze mizí, Hynek se zmiňuje ještě na konci patnáctého století.

Krátce po roce 1490 umírá a statky na Želetavce přechází na Adama z Bačkovic. Bližší upřesnění příbuzenského poměru mezi Hynkem a Adamem není zřejmé. S velkou pravděpodobností byl Hynkovým synem. Přesné datum, kdy Adam z Bačkovic a na Polici umírá, historické prameny neposkytují.

Roku 1522 však již nežil a veškerý majetek v Polici i jinde přechází na jeho dceru Annu. Ta se nejpozději roku 1522 provdala za Viléma Kunu z Kunštátu. Vilém, který pocházel z vizovické větve Kunštátů, se do této doby pohyboval převážně na území východní Moravy, kde také vlastnil většinu svých statků, získal na počátku dvacátých let 16. století pozici znojemského hejtmána, v této funkci se jmenuje roku 1523. O rok dříve mu zapsala jeho manželka Anna z Bačkovic spoluvlastnictví tvrze a vsi Police s jejím příslušenstvím. Přes svůj úřednický post však Vilém k oblasti jihozápadní Moravy nepřirostl a nadále rozšiřoval své statky na východě. Ze zděděného zboží Adama z Bačkovic si ponechal jako věno své ženy panství Jaroslavice s hradem, kde se i nadále usadil. Zboží na Jemnicku prodal nejpozději roku 1524 novému majiteli Janu (Honzu) z Tavíkovíc.

Rod z Tavíkovíc se do historie Police a zdejšího feudálního sídla zapsal značnou měrou. Značná část dosud stojícího objektu pochází z doby života Jana z Tavíkovíc. Tavíkovští byl vladýcký rod, pocházející z Tavíkovíc, vesnice ležící západně od Moravského Krumlova na severním Znojemsku. Na zdejší tvrzi, uváděné písemnými prameny již v polovině čtrnáctého století, sídlili jeho členové až do roku 1498, kdy ji jako věno své manželky Anny z Tavíkovíc získal Oldřich z Náchoda. Tavíkovským se rodový statek nazpět dostal o půlstoletí později, roku 1549. Tehdy byly již jeho osudy spojeny s Policí.

Přestože se Jan z Tavíkovíc uváděl na Polici již roku 1524, převod statku z rukou dřívějších držitelů Anny z Bačkovic a jejího manžela Viléma Kuny z Kunštátu nabyl platnosti teprve deskovým vkladem z roku 1528.

Na Tavíkovících v tomto období již sídlili páni z Náchoda, kteří tento statek získali věnem Anny z Tvíkovíc jejímu manželu Oldřichovi z Náchoda. Koupě Police tak přišla Janu Tavíkovskému vhod.

Kromě rozšiřování pozemkového vlastnictví se Jan Tavíkovský zaměřil také na úpravu svého sídla v Polici. Bližší časové upřesnění těchto snah uvádí dochovaná nápisová deska nad hlavním vjezdovým portálem z roku 1534, která také zmiňuje Janovu funkci znojemského hejtmána. Právě tento post spolu s aktivitami u zemského soudu vyneslo Jana z Tavíkovíc do významné společenské pozice, která mu umožňovala značně zmodernizovat své rodinné obydlí.

Nad vchodem je odkryta kamenná deska připomínající goticko-renesanční přestavbu (1520 – 1534) zámku s nápisem: „Toto stavení dal jest udělati urozený pán Jan Tavíkovický z Tavíkovíc, hejtman hradu znojemského, léta Páně 1534.“ Mnoho variant klenutí od valených až po složité útvary kleneb hvězdicových, příkladem je také hodnotná dostavba východního křídla, kde vzniká arkáda osazená erby majitelů, vedle toskánských sloupků i tordované dřívky typické pro románskou renesanci. Dále prostory, které jsou později v baroku vyzdobeny půvabným štukem od Baldassara Fontany, stejně tak jako reprezentativní velký sál uchovaný v dobové barevnosti. Renesanční zámek doplní i krásná zahrada se sala terrenou.

Zámek byl po přestavbě podobného rozsahu jako dnes, jen chybělo jižní křídlo a druhé patro zámku. V této době byl zámek stavěn jako obranná tvrz jižní hranice českého státu.

Majetek po svém otci získal syn Václav Tavíkovský. Snad teprve úmrtí jeho otce přinutilo Václava převzít správu polického statku a s tím i opětovný návrat na zdejší tvrz.

V roce 1576 již Václav Tavíkovský nežil a polický a tavíkovský statek držela jeho dcera Eva Tavíkovská z Tavíkovíc.

Z posledně uváděného zápisu v zemských deskách je zřejmé, že Eviným manželem byl feudál s poněkud neobvyklým jménem Jan Lhošle Brtnický z Valdštejna. Tento člen rodu brtnických

Valdštejnů náležel k předním moravským rodům. Sňatek se zástupkyní nižší šlechty ukazuje pozici, jakou v sociální sféře druhé poloviny 16. století Police zaujímala.

Je tak pravděpodobné, že šlechtické sídlo v Polici se pohybovalo na rozhraní mezi běžnou vladickou tvrzí a opevněným hradem vyššího feudála.

Eva Tavíková pamatovala na své poslední pořízení. Již v květnu roku 1575 získala od císaře mocný list, svoji závěť však sepisuje až krátce před svojí smrtí 11. března 1590. To však byla opětovně provdána, jejím druhým manželem se stal Jiří Krištof Teufel z Gundersdorfu. Jiří Teufel z Gundersdorfu byl potomkem staré rakouské šlechty, která právě osobou Jiřího a jeho bratrů Hanse a Volfa Mateše vstoupila roku 1575 do dějin Moravy.

Jako držitel Police se jmenuje již 10. října 1595. Je zřejmé, že díky příbuzenským svazkům byl již dříve dobře obeznámen se zázemím polické tvrze a vdova Tavíková byla pro něj výhodnou partií.

V době, kdy přichází na Polici, která byla tehdy nikoliv skromnou vladickou tvrzí, ale reprezentativním sídlem vyšší šlechty stavu svobodných pánů, zastával Jiří Teufel úlohu hejtmana na Vídeňském Novém Městě.

Na Polici setrval až do září roku 1600, kdy ji 12. dne tohoto měsíce prodává s veškerým jejím příslušenstvím Voršile Lorantce z Inky v zastoupení jejím manželem Janem Čejkou z Olbramovic (jeden z odsouzených českých pánů), zemským purkrabím markrabství moravského. Tím se polický statek opětovně dostává do rukou nižší vladické šlechty.

Krátce po roce 1614 Jan Čejka z Olbramovic však Polici prodává. Přímý doklad v podobě prodejní smlouvy k této transakci se nedochoval, předbělohorská atmosféra zapříčinila mimo jiné i ledabylý přístup k vedení zemských desek a velké množství majetkových převodů bylo realizováno pouze v soukromí bez zapojení zemského soudu. V roce 1615 se po Polici psal Vladyka Matyáš Vicmandi z Budkovce, o jehož původu není nic známo. Snad i on pocházel z čerstvě nobilitovaného rodu, spíše však z rodiny, příslé na Moravu z jiné země. Tvrdí se dokonce, že byl nevlastním synem Jana.

Jak dlouho Viclamdi Polici držel, není z pramenů zřejmé. V době stavovského povstání však již náležela katolickému šlechtici maďarského původu Benediktu Palaštymu z Kesejova. Stejně jako Jan Čejka z Olbramovic také Benedikt Palášty postupně rozšiřoval své državy o další získávané statky.

Díky své politické orientaci přežil Palášty stavovské bouře na konci druhého desetiletí 17. století a následné císařské represe poměrně v klidu. Císařská potrestání vzbouřené šlechty formou konfiskací se mu zcela vyhnuly. Konfiskační protokol zmiňuje, že je Benedikt Palášty „katolíkem a vykazuje se dobrými zásluhami“. Napomohlo mu zejména, že za stavovského povstání ukrýval nekatolickými stavy vyhnané jezuity.

Dosavadní literatura předpokládá, že Palášty držel Polici až do své smrti před rokem 1633.

Zmíněný prodej polického statku na počátku třicátých letech za Paláštyho organizovali jeho zástupci z řad moravské šlechty. Dosavadní polické panství nebylo prodáno v celku, ale bylo rozděleno na tři části: Příčina tohoto rozdělení není známa, jednotlivé díly dosud kompaktního statku byly totiž postoupeny jedinému majiteli, jímž byl Jiří Adam Falkenhon z Glošku na Horních Lesonicích a Červeném Martínkově. Ten si je však neponechává a obratem je převádí dále. Novým držitelem těchto statků se tak stává Jakub Berchtold, roku 1633 povýšený do stavu svobodných pánů. Polický statek podle deskovního výčtu představoval ucelený ekonomicky dobře fungující organismus, který mohl poskytnout základ nastupujícího barokního stylu života šlechty.

Berchtoldové byli původně tyrolský šlechtický rod, kteří se na Moravě uchytili hned v počátečních letech třicetileté války. Zakladatelem rodu nových majitelů Police byl tedy Jakub Berchtold z Tridentu, který žil v letech 1585 až 1641.

Po smrti Jakuba Berchtolda zdědili statky jeho tři synové František Benedikt, Matyáš Arnošt a nejmladší Jakub Filip, kteří si Polici smlouvou, sepsanou 1. října roku 1657 ve Vídni, rozdělili. Toho data již užívali rozsáhlý přídomek svobodní páni z Uherčic, Vratěnína, Police a Radimi, páni na Pottendorfu. Polici získal prostřední z bratrů Matyáš Arnošt.

Dlouho se však z nového majetku netěšil. Již 4. července roku 1678 na polickém zámku umírá. Novým majitelem Police se poté stal jeho syn František Karel, který se narodil roku 1664.

Františku Karlovi bylo v době úmrtí jeho otce pouhých 14 let. Polické panství tedy bylo po dobu, než dosáhl plnoletosti, spravováno poručníky. Někdy v období, kdy Polici vlastnil František Karel, bylo také vypracováno dosud nejstarší známé půdorysné vyobrazení zámeckého areálu v Polici, které je značně důležité pro řešení dispozice zámku před realizací vrcholně barokních úprav. Polici držel až do 28. července roku 1720, kdy na zdejším zámku zemřel.

Již roku 1717 odkázal ve svém testamentu panství Polici svým třem nezletilým synům. Na základě následného dědického vyrovnání získává Polici Adam Ignác Berchtold, který přebírá její správu roku 1722.

Stejně jako předchozí pozůstalostní akta obsahuje i řízení po smrti Františka Karla rozsáhlý inventář, který zachycuje opět rozsáhlý výčet zámeckých místností spolu s jejich bohatým vybavením.

Zámek tehdy obsahoval tyto prostory: zámeckou kapli, pokoj pana hraběte, sál, prostřední jídelnu, biliárový pokoj, letní jídelnu, první hostinský pokoj a rohový pokoj. Dále následovaly pokoj „mladého pána“, dva hostinské pokoje spolu s dalším pokojem a dvěma komorami. Na ně navazoval pokoj ovdovělé paní hraběnky, lokajův pokoj a pokoj komorníka, dále oficírská jídelna, kuchyňský pokoj spolu s dalším pokojem, chodba, předsín u pokoje pana hraběte, zbrojnice, horní předsín, dolní kveľb a klíčnice. Další vyčíslené prostory již nebyly součástí vlastního zámku, ale vázaly se na hospodářský provoz v předzámčí a v jeho blízkosti.

Berchtoldové z Uherčic byli významným rodem pro polický zámek. Jakožto noví majitelé provedou barokní úpravy, při nichž vznikne v letech 1720 až 1730 jižní vystupující křídlo a rozšíří se druhé patro. Vyzdobili interiér již postaveného zámku štukami a malbami, které mají velkou hodnotu. V patře nárožní věže byla zřízena kaple v rokokovém duchu.

Po smrti Adama Ignáce hraběte Berchtolda, který umírá roku 27. ledna roku 1790, přebírá jeho majetek dcera Vilemína z jeho prvního manželství s Marií Annou Aichbichlovou. Ta byla v této době již podruhé provdána. Jejím prvním manželem byl hrabě Schaffgotsch, druhým pak Petr Engelbert van der Dielft. Vilemína umírá roku 1811 a polické panství odkazuje svému příbuznému z buchlovské větve rodu Karlu Berchtoldovi.

Jeho zájmy se však upíraly převážně na území jihovýchodní Moravy do okolí Chřibů a spravovat značně vzdálený statek Police jej nelákalo. Proto jej také roku 1821 prodává Augustu hraběti de Ségur, členu staré francouzské šlechtické rodiny. Tímto prodejem tak končí téměř dvě století trvající držba Berchtoldů polického statku, výrazně se zapisující zejména do výsledné podoby zdejší zámecké budovy.

August hrabě de Ségur de Cabana vlastnil Polici až do roku 1848. Tento rod pak obhospodařoval zámek do roku 1860.

Následně se tu vystřídala celá řada majitelů. Mezi nimi i na velmi krátkou dobu Šternberkové. Posledním rodem, kterým měl zámek od roku 1887 až do konfiskace v roce 1945 byl rod Wraždů Kunvaldu.

Některé místnosti byly užívány jako silo, potom zde byla nejdříve učňovská, pak internátní škola. Později byl zámek využíván podnikem Snaha Jihlava, která měla v některých místnostech a v jedné z hospodářských budov svou provozovnu. Proto je celé druhé patro zámku upraveno ryze účelově. Zbylé hospodářské budovy zabralo místní JZD. V současné době je zámek vlastněn obcí Police od roku 1996.

V roce 1909 požár zničil část střech nad východním a jižním křídlem, které nahrazuje zastřešení mansardou.

Roku 1925 14. října byl přivolán zástupce státního památkového úřadu, který provedl prohlídku zámku a dalších budov. Zpráva, kterou následně vypracoval, obsahuje stručný popis zámku k danému období:

Zámecký komplex prostírá se na mírném stavu v západní části obce a sestává z vlastní budovy zámecké, parku a zahrady se skleníky a obydlím zahradnickým.

Zámecké budově, uzavírající malebné nádvoří, dominuje čtyřboká terasou ukončená věž; do parku tak vybíhá křídlo, kryté mansardovou střechou, jež kryje rovněž přilehlý východní trakt s půlkruhovými baštami v rozích. Stavební vývoj zámku možno sledovati od počátku 16. stol.; zejména jednopatrová vzhledem arkáda žulová v nádvoří, z první polovice 16. stol., je velmi hodnotným dokladem raně renesanční stavební tvorby u nás. Rovněž vstupní portál s lomeným obloukem a jednoduchým pravoúhlým rámováním, krytý vstup do hospodářských místností s charakteristickými točenými sloupy, dveřní ostění a klenby přízemku dokládají přechod forem gotických do renesančních. Vnitřek zámku doznal změny zejména průběhem 17. stol., jež zanechalo cennou štukovou výzdobu stropů a stěn některých místností prvního patra. Zámecká kaple, zdobená ornamentální malbou barokní, je zajímavý prostor o skrovných rozměrech. Z jižního traktu zámeckého je přístupna okrasná zahrada, s přízemní loggií a obehnaná architektonicky řešenou zdí. Z ní jest přístupný malebný anglický park, který přechází na západ v ovocnou zahradu. Komplex uzavřen na západ loukou, jež vysazením okrasného stromoví přeměněna na přírodní park. Podél této parcely vede pak cesta do zámku. lemovaná alejí a živým plotem, zřízena k přímému vjezdu do zámku mimo hospodářský dvůr.

Některé místnosti byly užívány jako silo, potom zde byla nejdříve učňovská, pak internátní škola. Později byl zámek využíván podnikem Snaha Jihlava, která měla v některých místnostech a v jedné z hospodářských budov svou provozovnu. Proto je celé druhé patro zámku upraveno ryze účelově. Zbylé hospodářské budovy zabralo místní JZD. V současné době je zámek vlastněn obcí Police od roku 1996.

V neděli 9.5.2010 navštívila obec rodina Segur - Cabanac z Rakouska. Dopoledne navštívila poutní místo Hájek, kde se uskutečnila mše, pak následoval společný oběd a prohlídka polického zámku. Po této návštěvě obec Police obdržela pochvalný dopis od této rodiny vzhledem k věnované péči místnímu zámku.

Zámek Police

Zámek je vystavěn do čtyřúhelníka a sestává z budov, obklopujících nádvoří. Vzadu proti zahradě je ještě jedno křídlo budovy přistavěno a celý zámek je vystavěn velmi důkladně z tvrdého materiálu v starobylém stavebním stylu (slohu), se dvěma rondely v levém křídle. Vedle (kromě) přízemí obsahuje ještě dvě horní podlaží a vzadu na vnitřním nádvoří věž.

Tento zámek je 50,2 m dlouhý, 23,4 m široký a má jedno postranní křídlo (trakt), které má délku 14,2 m a šířku 9,8m. Zámek obsahuje dvě dlouhá a 2 krátká křídla, která jsou vzájemně spojena a uvnitř protáhlé nádvoří o 245 m², s kamennou dlažbou. Kromě přízemí má zámek 2 patra s hlavními průčelími k severu a jihu. Je vystavěn z kamene a cihel, s cihelnou krytinou na krovu s ležatou stolicí. Zámek má věž, vysokou 34,2m, se střechou, pokrytou bílým pocínovaným plechem, na ní se nachází 1 zvon a 1 hodiny.

K vidění jsou zde kvalitní štukové výzdoby stropů, části původního vybavení zámku a mimo jiné i zcela zachovaná a neporušená zámecká kaple z 18. století. Součástí zámku je i vyhlídková pětipatrová hranolová věž.

Goticko – renesanční zámek patří k nejvýznamnějším a nejvzácnějším (v tomto stavebním stylu) v kraji Vysočina a dle odborníků v celé ČR. Z těchto i jiných důvodů přistoupila obec Police jako vlastník památky k celkové obnově. Každoročně dochází k výměně střešní krytiny, opravy komínů, klempířských prvků a dřevěných konstrukcí. V roce 2008 došlo k celkovému statickému zajištění západního křídla, odstranění dřevomorky, odvodnění, opravy části střechy a odstranění některých zděných příček, které byly vystavěny v rámci úprav v sedmdesátých a osmdesátých letech. V dalších letech bude obec s postupnou obnovou pokračovat a vždy nabídne zrekonstruované prostory zámku k prohlídce turistům a návštěvníkům obce.

Zámek je na přední straně obklopen hospodářskými budovami, na které se na zbylých třech stranách připojuje velká zámecká zahrada ve dvou odděleních. Travná zahrada se rozprostírá na ploše 2,5 ha a sloužila dříve jako jízďárna a střelnice. Při pečlivějším prozkoumání parku, je možné vidět, že byl přestavěn ze zbytků opevnění. Opevnění mělo tři obranné valy, které jsou ještě patrné. Police v této době byla schopna ubytovat celý regiment, což bylo téměř 1400 vojáků. Krom toho disponovala i poměrně silnou palební silou. Byla vyzbrojena 22 polními děly a 4 hmoždíři, což pro tehdejší dobu byla zhruba palebná síla měst. Na rozích je možno si povšimnout obranných rondolů, které byly později přestavěny pro jiné účely.

Vjezdový otvor do nádvoří je volný, bez ostění, spolu s interiérem průjezdu je olíčen bíle.

Vnitřní dvůr je vydlážděn lomovým kamenem a na jeho pravé straně pod budovou je studna s pumpou.

Ze vzhledu zámku a jeho dispozice je rovněž patrné postupné narůstání hmoty směrem k východu, kdy ke starší tvrzi byly etapovitě přistavovány další partie, vymezující protáhlé nádvoří nepravidelného půdorysu.

Zatímco východní díl plochy nádvoří je mírně lichoběžný, se stranami přibližně shodnými, jeho západní část má tvar protáhlého obdélníka. Nároží východního dílu zámku doplňuje trojice nepravidelně oblých baštovitých útvarů, které po barokních úpravách dosahují plné výšky zámecké budovy. Mezi dvojicí bašt na jihu vybíhá do plochy zahrady krátké barokní křídlo, které je výsledkem snah o rozšíření zámku v průběhu první poloviny 18. století, kdy již plně zastavěné nádvoří jinou variantu neumožňovalo.

Oba díly nádvoří – východní i západní, doplňují jednoduché trojkřídlé pavlače či arkády (arkády na východním křídle zámku nesou vyobrazeny erby majitelů polického panství), řešící komunikační systém přilehlými jednotrakovými křídly. Zatímco arkáda východního

dílu budovy je čistým příkladem vrcholně renesanční pavlače s dvěma úrovněmi arkádových oblouků v přízemí a v patře, završených bohatě profilovanou renesanční římsou, s bohatou plastickou výzdobou archivolt a cviklů, západní pavlač je produktem zřejmě starší stavební etapy.

Parapetní zídky přístupového schodiště a vlastní pavlače doplňuje sloupová konstrukce, nesoucí zastřešení objektu. Tato konstrukce vznikla kombinací starších točovaných sloupků tzv. románské renesance a jednoduchých toskánských sloupů, shodných s konstrukcemi východní arkády.

Z jižního křídla vystupuje do plochy nádvoří vysoká pětipatrová hranolová zámecká věž, ve své spodní části mírně kónická, obsahující ve svém interiéru čtyřramenné schodiště a v horním podlaží hodiny. Hmota věže je v současnosti opatřena plochou stříškou stanového tvaru, z koruny jejích zdí vyrůstají zděné pilířky, nesoucí konstrukci zábradlí věžní vyhlídky.

Zámek podlehl ničivému požáru, který vypukl 2. února roku 1909 v nočních hodinách. Shořela východní část, která je dnes pokryta šindelem. Shořela také věž, která do té doby měla barokní kopuli (cibulovou bání s lucernou). Po požáru již nebyla opravena, ale ukončena tak, jak ji dnes můžete vidět. Při požáru shořel i původní hodinový stroj, který byl téhož roku nahrazen strojem jiným. Tento strojek bije dodnes.

Hasičskými sbory z Police, Lubnice a Korolup byl jeho další rozsah omezen pouze na východní díl budovy, kde vzaly za své střechy, zčásti také stropy místností druhého patra a ojediněle i přítomný mobiliář. Následná oprava poškozeného zámku nevrátila jeho vzhled původnímu řešení, ale zejména střešní konstrukci zvolila ve tvaru mansardy v duchu novobarokního stylu.

Západní část zámku je kryta jednoduchou sedlovou střechou, zatímco východní díl pokrývá střecha mansardová, která je dílem novobarokních úprav na počátku 20. století.

K jižnímu křídlu je přiložena nízká přízemní terasa, která je rovněž produktem novobarokní přestavby původně manýristického zahradního parteru.

Všechny prostory v přízemí a zčásti i v úrovni 1. patra jsou klenuté, barokní reprezentativní sály zdobí vysoké stropy s bohatými štukovými konstrukcemi převážně figurálního charakteru. Tyto prostory také představují jeden z nejhodnotnějších prvků zámeckého objektu. V předsíni zámku je jedna z nejkrásnějších klenebních konstrukcí na celém zámku. Je to tzv. fulneckou lomená klenba.

Přízemí

V přízemí se nachází hlavní vstup, vlevo od něj jsou 2 pokoje, hospodářská kancelář s rondelovým pokojem a prkennými podlahami, 1 kvelb, 1 záchod, vpravo je 5 pokojů, velká kuchyňská místnost s prkennou podlahou a lunetovou klenbou a vpravo od ní panská kuchyně s cihelnou dlažbou, 2 spižírny, 5 kvelbů, 1 záchod, 1 koupelna, 1 komora na ovoce, v bočním křídle je 1 prádelna a kruhový pokoj. Hlavní schodiště prochází věží, dále vpravo jsou 2 vedlejší schodiště s dřevěnými stupni, které vedou do druhého patra. Z vnitřního nádvoří je vstup do 2 sklepů, jeden je 14,8 m dlouhý a 3,8 m široký, druhý 9,5 m dlouhý 1,9 m široký. Celé přízemí včetně sklepů je klenuté.

Již zmíněná zahradní hala je na pravé straně zadního zámeckého křídla vystavěna z tvrdého materiálu (41,4 x 7,5 m). Tento trakt do zahrady sestává z 8 vyzděných podklenutých pilířů. Hala je uvnitř s křížovou klenbou, střecha přes parapetní zeď je s šindelovou krytinou.

Bývalou kapli ze 16. století se nachází pod úrovní země. Na fakt, že tu kdysi bývala kaple, ukazují konsekrační kříže. Ty se objevili až tehdy, kdy opadala omítka. V nedávné době bylo odkryto zatím blíže neurčené písmo. Kaple v minulosti nebyla vyzdobena, jen v klenutí měly být květiny, což ale odhalí až bližší průzkum místnosti. V této místnosti je velká vlhkost, proto v době, kdy tu sídlela internátní škola, sloužila místnost jako sklad potravin.

Na obrázku je možno vidět schodišťovou podestu, která svým původem patří ke dvěma dalším sálům, tzv. reprezentativním sálům piana nobile. Každého zaujme výzdoba stropu v této místnosti. Jedná se o kazetový strop s táfováním. Strop sice vypadá jako dřevěný, ale ve skutečnosti jsou na něm dřevěné jen lišty, které vystupují. Zbytek je malba přímo na stropě.

První patro

Z hlavního schodiště vede otevřená sloupová chodba, která spočívá na kamenných sloupech, z níž vede vstup do 8 po sobě následujících pokojů, dále je obsažena 1 alkovna, 3 garderoby, klenutá kuchyně s cihelnou dlažbou a předpokoj. Od hlavního schodiště vpravo je jídelna - velká raně renesanční místnost s jednou chodbou. Z hlavního schodiště vlevo je velká předsíň, 1 kaple, 1 kaplová místnost (kaplanka) s kamenným oltářem, 1 salon, 1 předpokoj se vstupem ke 2 pokojům (biliárový pokoj s rondelem) a 1 záchod. V přistaveném křídle do zahrady jsou 3 pokoje a 1 záchod včetně. Od kaplového pokoje a navazujícího salonu jsou všechny místnosti vytápěné, mají rákosové stropy, podlahy jsou dílem parketové, dílem prkenné.

V pravém křídle budovy se nachází přístupná velmi dlouhá barokní **knihovna v zadním zámeckém** křídle. Jedná se o jednu z nejkrásnějších místností na polickém zámku. Tato místnost je okrášlena stropem, který je zachován v dobové polychromii, čili mnohobarevnosti.

Autorem kvalitní štukatury je významný barokní architekt Baldasare Fontana. Autor fresky je neznámý, freska znázorňuje Paridův soud. Původně byly takto vymalovány i stěny místnosti, ale při ryze účelovém využívání zámku po roce 1945 byla výmalba stěn nenávratně zničena. Vybavení místnosti je z toho mála, které na zámku zůstalo po velkém rozprodávání majetku za směšné ceny, původní. V místnosti je intarzovaná cestovní skříň s kováním ze sloučeniny mědi a cínu, na kterém je patrná i ozdobná rytina. Na skříni vedle kamen je soška Madony s děťátkem z období manýrismu. Rokoková kachlová kamna jsou jediná, která se na zámku dochovala, i když původně byly všechny místnosti vytápěny tímto způsobem. Kamen bylo něco přes šedesát a na zámku se denně spotřeboval 1 m³ palivového dřeva. Zrcadlo na stěně má prvky rokaje. Významná je i empírová sedací souprava ještě s dobovým čalouněním, která byla do 90. Let využívána jako jakákoliv jiná sedací souprava. V místnosti se nachází fotografie posledního rodu Wraždů z Kunvaldu. Se zvěří je na fotce syn posledního majitele, dědic zámku.

Již zmiňovaná **kaplovna** nepatří k původní tvrzi. Pod kaplovnou byl dříve hradební příkop a místnost jako taková byla postavena jako místnost pro kaplana, protože vedle je kaple, která byla využívána také jako jídelna. Vybavení kaplovny je původní. Hamburská intarzovaná skříň byla zámku navracena od občanů v obci. Intarzovaná skříňka v rohu místnosti na lovecké pušky a příslušenství, původní lustr.

V místnosti je ložnice z poloviny 19. století bohatého selského stylu pravděpodobně dělaná na zakázku. Skládá se ze dvou postelí, nočních stolů, zrcadla, prádelníku a toaletní skříňky. Džbán na vodu je taktéž původní, ale mísa na umývání dnes již není k dispozici. Z celého souboru jsou nejzajímavější židle s tonetovými prvky, soustružené a zdobené řezbou. Strop v místnosti je zdoben nízkou šablonovou štukaturou, která byla doplňována malbami. Malby však byly zakouřeny od svíček a jiných svítidel, proto byly již za Šternberků zabíleny. Zámek byl plný podobného míšenského porcelánu, jako je v této místnosti, protože Wraždové měli v příbuzenstvu majitele porcelánky, ale měli také ještě letní sídlo ve francouzském Meranu, kam většinu porcelánu odvezli.

První zmínky o **zámecké kapli** pocházejí z matriky telečského děkanství v roce 1678 a v roce 1670 byla kaple nově vysvěcena. V kapli se dochovalo téměř všechno tak, jak to bylo vytvořeno. To dokládá rokoková výzdoba stěn, která ještě nebyla restaurovaná a také barokní lavice, upravené pro kruhový půdorys kaple. Na stropě je obraz Boha Stvořitele a Vládce od Jana

Winterhlera mladšího, který je příznačný pro období 18. století. Každého v této místnosti

zaujme rakvovitý tabernákel (prosklená rakev) s ostatky mučedníka na oltáři. Mučedníkem byl raný křesťan, a jak dokládá nápis na rakvi, jedná se zřejmě o ostatky sv. Florida. V době přelomu 17. a 18. Století bylo módou dovážet ostatky světců z Vatikánu. To, že je to raný křesťan a zároveň mučedník, se znázorňuje tak, že tělo drží v pravé ruce palmovou ratolest a v levé ruce kalich, ve kterém má být půda ze Svaté země. Na rakvi jsou do zlatého srdce a ornamentů kolem vepsány texty, v nichž je symbolicky zaznamenána datace. V srdci rok 1761, nalevo od něj pak 1759, napravo rok 1758. Jedná se o léta vybavení kaple ostatky sv. Florida a výzdoby rakve. Nad oltářem je kopie Dürerova obrazu sv. Anny Samotřetí. Právě svaté Anně byla kaple zasvěcena. Dole pod oltářem můžete vidět odpustkovou listinu z 18. století. Napravo od oltáře je obraz, který má znázorňovat Veroničinu roušku. Dalším obrazem napravo je znázorněno Útek do Egypta a ten další obraz vedle krále Heroda. Posledním obrazem je obraz Černé Madony. Tento obraz je kopií obrazu, který nechal udělat Karel IV. pro chrám sv. Tomáše v Brně. Obraz prý zachránil občany města ve válce se Švédskem. Podobných obrazů není v České republice mnoho. V kapli je k vidění také oratoř s oknem z litého skla. Oratoř sloužila pro nejvyšší představitele na zámku, tedy většinou pro barona baronku. Aby bylo ukázáno jejich postavení, mšili se účastnili oddělení od ostatních lidí v kapli a také byli na tomto místě proto, aby jim nic nebránilo při pohledu na oltář. Do oratoře byly

dveře z kaplovny, ale ty byly zazděny, když oratoř přestala být využívána. Uvnitř oratoře jsou vrhací řeřichy – zbraň podobná nidžaku. Kaple přežila nejhorší období na polickém zámku. Roku 1945 bylo vydáno státní nařízení, které předepisovalo zapečetění všech kaplí v pohraničí a bylo platné až do odvolání. Když byl ale vydán další list, který nařízení rušil, na kapli v Polici se nějak zapomnělo a znovu otevřena byla až roku 1986.

V místnosti, kde dříve stával kulečník a která byla nazvána „billiardzimmer“ nebo také přijímací místnost je na stropě krásná výzdoba. Autorem štuky je opět Baldassare Fontana. Původně i tento strop byl barevný. Poslední majitelé z rodu Wraždů neměli dostatek financí na to, aby ho opravili v dobové polychromii, a tak barvu překryli vápennou výmalbou. Vápno však barevnost neničí, takže po restauraci stropu bude možno znovu odkrýt to, co na stropě bylo původně ztvárněno. Obraz na plátně v této místnosti je z roku 1922 a byla to původně opona k divadlu.

Vedlejší místnost je dnes obřadní síň. Konají se zde nejen svatby, ale i vítání občánku do života, přijetí nejlepších žáků ZŠ starostou obce,... Dříve to byla jídelna a také kuřácký salonek. V budoucnu je naplánováno vybavit tuto místnost do původního stavu kuřáckého salonku. V této místnosti je funkční krb, který se ještě v nedávné době zapaloval při svatbách, ale do této tradice se ustoupilo s ohledem na čistotu místnosti.

Druhé patro

Nepravidelná protáhlá prostora, tvořící síň před vstupem do interiérů vysunutého zahradního křídla zámku v úrovni druhého patra je přístupná ze schodiště ve věži širokým šikmo vedeným průchodem s deštěnými špaletami, opatřeným dvoukřídlými dveřmi rámové konstrukce. V hlavním traktu k severu je 10 pokojů s 2 předpokoji, 1 schodiště, 1 záchod, spojeny v jedné frontě, vpravo jsou 3 pokoje a 1 předpokoj se schodištěm, které vede na půdu, vlevo je 5 pokojů, 1 uzavřená chodba, 1 předpokoj, dále nad kaplí je klenutý pokoj (Thurmzimmer) kruhového tvaru a schodiště do věže. V navazujícím křídle do zahrady jsou 3 pokoje a 1 záchod. Pokoje mají parketové podlahy a všechny tyto místnosti jsou s rákosovými stropy.

Úzká komunikační chodba, probíhající podél nádvorních průčelí východní části zámku sestává z trojice ramen rozdílné délky, svírající navzájem tupé úhly, nesených renesanční arkádou v úrovni patra. Chodba je plochostropá, s hladkým omítaným podhledem. Vede z ní čtveřice širších obdélných průchodů do přilehlých místností

Půdní prostor je vydlážděn cihlami, má krov s ležatou stolicí a s cihelnou krytinou.

První patro věže

Posledním podlažím věže v její renesanční úrovni je právě tato místnost. Je přístupna cihelným pravotočivým schodištěm, které dále pokračuje několika stupni k dřevěnému schodišti do barokní nástavby věže. Interiér je osvětlen dvojicí nestejných malých okének v širších výklencích s šikmými špaletami a segmentovými záklenky.

Druhé a třetí patro věže

Malá čtvercová prostůrka, která je součástí barokní nástavby zámecké věže. Je přístupná jednoduchým dřevěným schodištěm, vyústujícím ve východní části prostory. V její západní části pokračuje podobně řešené schodiště do vyššího podlaží věže. Podlaha i strop jsou trámové prkenné. V osách všech čtyřech stěn se nacházejí stojatě obdélné výklenky s rovnými špaletami, zakončené segmentovými záklenky. Tyto výklenky, s výjimkou jižního, obsahují v horní polovině zadní stěny prolomený malý okenní otvor.

Čtvrté patro věže

Malá čtvercová prostůrka, která je nejvyšším podlažím zámecké věže – hodinovým patrem. V její východní části pokračuje podobně řešené schodiště na terasu věže. Podlaha i strop jsou trámové. V osách všech čtyřech stěn se nacházejí čtvercové výklenky s rovnými špaletami, zakončené segmentovými záklenky. V současnosti je otevřen pouze severní výklenek, obsahující na vnější straně stěny ciferník věžních hodin. Velký prostor zámecké půdy je přístupný ze 4. nadzemního podlaží věže.

Terasa věže

Jde o volně otevřený prostor, tvořený plochým stanovým zastřešením koruny věže. Krytina je plechová. Koruna zdiva nese po obvodě litinové zábradlí, kotvené do čtveřice nárožních hranolových pilířků, rovněž zastřešených stanovými stříškami. Zábradlí je dynamicky zvlněné, svým původem sahá do počátku 20. století, kdy byla věž touto vyhlídkovou terasou opatřena. Vstup je umístěn v podlaze, tvořené zmíněnou střechou.

Život na zámku

Od 1. 8. roku 1996 náleží polický zámek obci Polici, která jej postupně obnovuje a zvelebuje. Dne 1. července 2005 byly prostory zámku v letních měsících zpřístupněny široké veřejnosti.

Prohlídka zámku trvá přibližně 45 minut, k vidění jsou zde kvalitní štukové výzdoby stropů, části původního vybavení zámku a mimo jiné i zcela zachovaná a neporušená zámecká kaple z 18. století. Součástí prohlídky zámku je i vyhlídková pětipatrová hranolová věž s překrásným výhledem do blízkého okolí.

Možnost je také navštívit některou z nočních či vánočních prohlídek zámku, které jsou bezpochyby velkým lákadlem spoustě návštěvníků.

U hlavního vchodu do zámku je **Návštěvnické centrum**, kde si zájemci mohou koupit suvenýry, pohlednice, turistické známky a malé občerstvení. V Návštěvnickém centru mohou turisté využít i PC, který je připojen k síti internetu.

Pro cyklisty je možnost uzamknutí kol, případně půjčení náradí pro drobné opravy, díky čemuž obec Police obdržela celonárodní certifikát: **Cyklisté vítáni**, který z pohledu cyklistů prověřuje nabídku a vybavenost stravovacích a ubytovacích služeb, kempů a turistických cílů. Turistická zařízení, která projdou certifikací, jsou označena zelenobílou známkou s usmívajícím se kolem.

Polický zámek je kulturním centrem obce a okolí. Zámek je využíván **mnoha kulturními akcemi a svátečními příležitostmi**. Zámek slouží nejen k turistickým prohlídkám, také jako obřadní síň novomanželům, výstavní prostor pro nepřeborné množství nejrozličnějších výstav, divadelních představení, koncertní sál,... Koná se zde také Vítání občánků, Sraz vozů Tatra, Sraz rodáků, Přijetí budoucích prvňáčků a nejlepších žáků, country večer pod názvem XVIII. Hrom do Police, oslavy příchodu nového roku a další.

Zámek a ocenění

Na základě rozhodnutí zastupitelstva obce se Obec Police od roku 2007 každoročně přihlašuje do soutěže **Vesnice roku**.

Obec Police získala v soutěži Vesnice roku 2010 Oranžovou stuhu a postoupila do celostátního kola mezi 12 obcí v rámci ČR. Slavnostní vyhlášení soutěže se uskutečnilo v Praze 15.11.2010 ve Valdštejnském paláci v Senátu PČR. Vyhlášení výsledků a ceny předal ministr zemědělství Ing. Ivan Fuksa.

Obec Police získala:

- 2010 - Oranžová stuha - celostátní kolo
- 2010 - Oranžová stuha za spolupráci obce a zemědělského subjektu
- 2009 - Diplom za příkladnou péči o historickou zástavbu obce
- 2008 - Účast v soutěži
- 2007 - Diplom za vzorné vedení obecní kroniky

Hodnotitelská komise Vesnice roku v Polici

Obnova zámku v Polici v roce 2008 byla vybrána mezi 30 nominacemi v anketě **Zlatá jeřabina** - cena kraje Vysočina za kulturní počin roku 2008 v kategorii Péče o kulturní dědictví.

Police / Postupná obnova zámku

Vlastník: Obec Police

Nejstarší zmínka o zdejším sídle pochází dle dokladu z roku 1358. Na přestavbě tvrze do dnešní podoby zámku se podíleli v 16. století Tavíkovští z Tavíkovíc a v 17. a 18. století rod Berchtoldů z Uherčic. Do dějin zámku se pak nesmazatelně vepsal také šlechtický rod Segurů (19. století) a Wraždů z Kunvaldu. Zámek Police byl v roce 1945 zkonfiskován a od roku 1996 je ve vlastnictví obce Police. Od 1. 7. 2005 je zámek zpřístupněn každoročně veřejnosti vždy přes letní měsíce. K vidění jsou zde kvalitní štukové výzdoby stropů, části původního vybavení zámku a mimo jiné i zcela zachovaná a neporušená zámecká kaple z 18. století. Součástí zámku je i vyhlídková pětipatrová hranolová věž.

Goticko – renesanční zámek patří k nejvýznamnějším a nejzáhlednějším (v tomto stavebním stylu) v kraji Vysočina a dle odborníků v celé ČR. Z těchto i jiných důvodů přistoupila obec Police jako vlastník památky k celkové obnově. Každoročně dochází k výměně střešní krytiny, opravy komínů, klempířských prvků a dřevěných konstrukcí. V roce 2008 došlo k celkovému statickému zajištění západního křídla, odstranění dřevomorky, odvodnění, opravy části střechy a odstranění některých zděných příček, které byly vystavěny v rámci úprav v sedmdesátých a osmdesátých letech. V dalších letech bude obec s postupnou obnovou pokračovat a vždy nabídne zrekonstruované prostory zámku k prohlídce turistům a návštěvníkům obce.

Seznam příloh

Příloha č. 1	Erb obce Police	
Příloha č. 2	Přehled hodnotných architektonických prvků	
Příloha č. 3	Fotografie ze života na zámku	
Příloha č. 4	Fotografie	zámku

Příloha č. 1

PŘEHLED HODNOTNÝCH ARCHITEKTONICKÝCH DETAILŮ

PRŮČELÍ

VNĚJŠÍ PRŮČELÍ

- Hlavní vstupní portál do budovy zámku, datovaný nápisovou deskou do roku 1534, s lomenou archivoltou.
- Kamenná okenní ostění, profilovaná lištou, místy s nadokenními římsami.
- Okenní ostění gotického nebo renesančního původu, dochovaná v ploše jižního průčelí zámku.
- Půlkruhem ukončená okna rokokové kaple v úrovni druhého nadzemního podlaží jihozápadního rondelu.
- Oblouky barokní arkády vysunutého zahradního křídla.
- Pozůstatky renesanční omítky s nárožním kvádrováním, patrné na ploše jižního průčelí, dochovaného v původní podobě bez novodobých sjednocujících úprav.
- Novobarokní přístavek při vstupu na terasu nad zahradním parterem.
- Pozůstatky renesančních okenních paspart, dochovaných na jižním průčelí zámku.
- Profilované korunní římsy vnějších průčelí.
- Novobarokní zahradní terasa včetně povrchové úpravy navazujících zahradních zdí čtvercového parteru.
- Komínová tělesa s profilovanými hlavicemi.

NÁDVORNÍ PRŮČELÍ

- Vrcholně renesanční arkáda s pavlačí v patře, zdobenými archivoltami, erbovními symboly v cviklech, kuželkovou balustrádou a mohutnou profilovanou římsou, umístěná ve východní části zámeckého nádvoří.
- Nástupní schodiště s navazující pavlačí raně renesančního stáří, upravované po polovině 16. století a v rámci pozdně barokní stavební etapy, s čtveřicí tordovaných sloupků tzv. románské renesance a trojicí toskánských sloupků.
- Olištovaná tesaná okenní ostění ve všech výškových úrovních nádvorních průčelí zámku, místy s nadokenními římsami.
- Hmota hranolové schodišťové věže renesančního a barokního původu se stylizovaným kvádrováním v úrovni dvou spodních podlaží, profilovanými římsami a pozůstatky původních obdélných okének nad podestami schodiště v jeho jednotlivých úrovních.
- Portikus nad vstupem v podvěží novorenesančního původu s balustrádou.
- Pozůstatky původní renesanční omítky se stopami nárožní omítkové bosáže, ohraničující původní ukončení hlavní budovy tvrze.
- Přízemní plochý rizalit, členící plochu nádvorního průčelí jižního křídla zámku.
- Pozdně barokní přístavby a nadstavby západního a východního průčelí nádvoří, konstruované z cihel s vyztužením horizontálně položenými trámy a širokými segmentovými pasy a s omítkovými olištovanými šambránami kolem oken.
- Profilované korunní římsy nádvorního průčelí.

INTERIÉRY

PŘÍZEMÍ

- Klenební konstrukce gotického stáří v prostoře č. 111.
- Klenební konstrukce goticko renesančního původu v prostorách č. 102, 112, 113 a 117 převážně kopulovitého tvaru s lomenými nebo parabolickými lunetami a hvězdicovými výsečemi.
- Klenební konstrukce vrcholně renesančního, barokního a barokně klasicistního původu.
- Zaklenutí arkády č. 129 ve východní části nádvoří sledem křížových renesančních klenbiček.
- Zaklenutí pavlače č. 130 v západní části nádvoří křížovými renesančními klenbičkami a pozdně barokními plackami a stlačenými křížovými klenbičkami.
- Klenební konstrukce bývalé zámecké kuchyně č. 105 s stoupajícím pasem mezi překlenutým ústím dýmníku a vlastní kuchyní.
- Goticko renesanční pravoúhlý profilovaný portál vstupu ze západní pavlače do síně č. 112 s dveřmi svlakové konstrukce.
- Pravoúhlý jednoduše okosený portál goticko renesančního stáří při vstupu do prostory č. 117 v jihozápadním rondelu.
- Fragment segmentově zakončeného renesančního kuchyňského okna, přezděného dodatečně vloženým hranolem barokního schodiště.
- Okénko v gotické renesanční síni č. 112, překlenuté omítanými deskami.
- Výklenkový prevét v prostoře č. 111 s deskovým překladem.
- Pozůstatky původní goticko renesanční interiérové výmalby v místnosti č. 117 v podobě dvou konsekračních křížů v kruhu, umožňujících ztotožnit tuto prostoru s prvotní kaplí polické tvrze.

1. PATRO

- Klenební konstrukce renesančního původu ve vstupní síni č. 202, prostorách č. 213, 214 a chodbě č. 225 a na schodišti v interiéru hranolové věže.
- Zaklenutí pavlače nad východní arkádou sledem křížových renesančních klenbiček s výraznými maltovými hřebínky na hranách.
- Klenební konstrukce rokokového původu v nynější kapli č. 228 v patře jihozápadního rondelu s původní rokokovou výmalbou.
- Pozdně barokní klenební konstrukce s pětiúhelnými výsečemi a vyššími plackami v prostorách č. 203, 217, 219, 220, 222 a 223.
- Barokní křížové klenbičky nad podestami hranolového schodiště v koutu severního křídla.
- Bohatě zdobená vysoká štuková výzdoba vrcholně barokního stáří od B. Fontany v místnostech č. 206, 207 a hlavním sále č. 226, kde je pokryta původní polychromií.
- Pozdně barokní stropní podhledy s jednoduššími štukovými obrazci v prostorách č. 204, 209 a 227.
- Kamenný portál profilovaný lištou v místnosti č. 213.
- Druhotně upravený portál v prostoře č. 210.
- Raně barokní tesané portály s profilací, uchy, kladím a profilovanou římsou v místnostech č. 204, 205 a hlavním sále č. 226.
- Dvojice štukových bohatě zdobených vrcholně barokních portálů v dnešní obřadní síni č. 207 s plastickou výzdobou.
- Bohatě zdobený vrcholně barokní krb s mohutnou římsou, nesoucí plastiky putti, orla a medvěda.
- Dveře kazetové konstrukce u vchodu do kaple s vloženou vitráží.
- Dřevěné historizující obložení stěn a stropu včetně dveřní zárubně, balustráda a schodiště se zábradlím v síni č. 224.
- Deštění dveřních otvorů.

2. PATRO

- Renesanční klenební konstrukce křížového typu s maltovými hřebínky na hranách v místnosti č. 313.
- Raně barokní klenba tvaru kopule s řadou trojúhelných výsečí v prostoru č. 325 v druhém patře jihozápadního rondelu.
- Zaklenutí schodiště v hranolové věži a schodiště v přístavku severního křídla.
- Pozdně barokní štuková výzdoba stropních podhledů v místnostech č. 306, 307, 309, 310, 311, 316, 322 a 323.
- Deštění špalet a záklenků průchodů mezi místnostmi severního, východního a západního křídla.

PŮDNÍ PROSTOR

- Barokní krovy hambalkové soustavy s ležatou stolicí nad západním dílem zámecké budovy.
- Pozůstatky původních komínových hlavic renesančního původu.
- Dochovaná renesanční fasáda hranolové věže s nárožní omítkovou bosáží a profilovanou římsou, ukončující renesanční část věže.
- Fragment renesanční okenní pasparty, překryté schodišťovým tělesem severního křídla zámku.
- Pozůstatek hladce omítané korunní římsy, dochované nad tímto fragmentem okna.
- Korunní římsa překrytá pozdně barokním přístavkem západního průčelí nádvoří.
- Dvojice raně renesančních oken s okosenými hranami, segmentovými záklenky, bílými hladkými paspartami a profilovanými nadokenními římsami, prolomených v nynější požární zdi jižního křídla.
- Profilovaná římsa pod předešlou dvojicí oken.

SKLEPY

- Gotické klenební konstrukce v prostorách č. 004, 005, 006 a 007.
- Pozdně gotický tesaný portál půlkruhově ukončený, profilovaný okosením, vložený do vstupu ke sklepu č. 004.
- Nepravidelně segmentové klenební pasy pod dvojicí ramen renesančních pavlačí.
- Novobarokní terasa zahradního parteru při jižním průčelí zámku, podklenutá třemi plochými křížovými poli.

Příloha č. 3

Sraz rodáků

Vítání občánků

Divadelní představení

Přijetí budoucích prvňáčků

Vánoční prohlídky zámku

Adventní koncert

Kamenná svatba

Sraz vozů Tatra

Silvestr na zámku

Hrom do Police

Příloha č. 4

Zdroje:

www.obec-police.cz

TEXT SHP POLICE - zámek